

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa I. K. W.
przeciwko K. S. B.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adw. M. K. wynagrodzenie w kwocie 1980 (tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt) zł - podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka I. K. W. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 stycznia 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, aby skarga była oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną. Oddalenie powództwa o zapłatę nie nastąpiło z tej tylko przyczyny, że powódka nie udowodniła roszczenia co do wysokości, lecz także co do zasady. Ocena ta była skutkiem odmiennej oceny dowodów Sądu drugiej instancji od oceny Sądu pierwszej instancji w konfrontacji

ze wskazaną podstawą powództwa. Z tego względu na można przyjąć, aby zasadność skargi kasacyjnej wynikała z oczywistego naruszenia art. 322 k.p.c., który ma za zastosowanie dopiero wtedy, gdy strona udowodniła zasadność swojego roszczenia co do zasady. Nie można przyjąć, aby oczywista zasadność skargi kasacyjnej w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego zapłaty wynikała z naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. w sytuacji, w której Sąd drugiej instancji jednoznacznie wskazał przyczynę, z powodu której uznał za nieistotną dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczność pozostawania powódki w konkubincie z K. B. oraz z jakich przyczyn wadliwe było rozpoznanie przez Sąd pierwszej instancji roszczenia powódki o zapłatę jako rozliczenia nakładów z majątku powódki na majątek K. B.. W skardze kasacyjnej nie sformułowano jakichkolwiek zarzutów materialnoprawnych, które byłyby właściwe do takiej oceny materialnoprawnej Sądu drugiej instancji. Wreszcie odnośnie do zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. wskutek nierozpoznania przez Sąd drugiej instancji zarzutu apelacji nr 2 dotyczącego niezastosowania art. 23 i art. 24 k.c. w odniesieniu do stanowiącego przynależne powódce dobro osobiste w postaci prawa do pochówku jej zwłok w grobie, w którym pochowane zostały zwłoki jej konkubenta K. B. oczywista zasadność skargi kasacyjnej - w tym zakresie - zachodziłaby wtedy, gdyby Sąd drugiej instancji nie tylko pominął rozpoznanie tego zarzutu, ale mogłoby to mieć istotny wpływ na wynik postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera przekonującego wyводу prawnego wykazującego przy uwzględnieniu przytoczonej przez powódkę podstawy faktycznej powództwa, że rozpoznanie przez Sąd drugiej instancji pominiętego zarzutu apelacji mogłoby mieć wpływ na wynik sprawy.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 pkt 1 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 oraz § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

[aw]